

מרחץ האדים

מתוך רומן בכתובים

היא התכופפה וטבלה במים גם את צלעותיה ושדיה
והתמסרה לתחושת הריחוף המשוונה שנתן בה הקור
הלא־מורגש, וכשהחלה להוריד לתוך המים גם את צווארה
חלף רטט במצחו של מאריוס, "גַט אַפּ", אמר לפתע במין
צעקה משוברת ואהרונה רק פקחה את עיניה והביטה בו
בעודה משקעת במים גם את פיה, כמנהגם של תנינים,
"יו ניד טו גַט אַפּ. נאו!"

בשעת הבוקר החשוכה שבה נחתו בהלסינקי בהפרש של שעות אחדות זה מזה, מצאה
אהרונה את מאריוס יושב על ספסל באחד מחללי נמל התעופה גבוהי התקרה. תיקו הגדול
והרבוע נח על הכיסא שלידו ומאחוריו הלך הבוקר ותפח בזוגיות הגדולות הממורקות.
כשהבחין בה קם לקראתה והם שוחחו מעט במבוכה, על הדרך שעשו ועל תכניתם לנסות
ולראות את אורות הצפון, וכל העת אהרונה התבוננה בפניו השקטים הזוחחים וההרהרה
במרתה, אם סיפר לה עם מי נסע ולאן. הם צעדו אל תחנת הרכבת וקנו כרטיסי נסיעה
לעיר הצפונית הקטנה שבה הייתה נקודת התצפית המפורסמת, ותוך זמן קצר שקעו
בשינה בקרון, כשמצחו של מאריוס שעון על החלון שלידו וראשה של אהרונה שמוט
על כתפה בכיוון הנגדי. הם ירדו בתחנה האחרונה ושכרו רכב, וכשנסעו צפונה משני צדי
המכונית נפתחו מרחבי השלג שהיו הוויים ורוחשים בביהוק וצמרות האשוח הגדולות
שבצד הדרך ניטשטשו ברסס הלבן. לבסוף נעצרו לפני בית שמגגו ירדו נטיפי קרח עבים
ובמורדו עמד בית עץ נוסף, קטן יותר וחד־קומתי, ולפניו אגם גדול וקפוא. "ד'יס איז ד'ה
פְּלִיִּיס", החווה מאריוס בסנטרו אל המבנה כשדומם את המנוע, והם נכנסו פנימה ושילמו
לפקידה סמוקת הלחיים, שבישרה להם שהסאונה עוד פתוחה אם ירצו.

השלג הפריך נגרס תחת סוליותיהם כשצעדו במורד אל בית העץ שעל שפת האגם, ודלתו הובילה אל מלתחות: בצד החדר עמדו שני גברים מקומיים ואתם בן-עשרה, ושלושתם עסקו בארגון בגדיהם שזה עתה פשטו. מדי פעם פנה אחד הגברים אל ידידו, שהשיב לו רק בהבעות פנים רכות, ובמרחק-מה מהם התנהלה במערומיה אישה כבדת גוף שכרסה המשתפלת הסתירה רק במעט את ערוותה הגלוחה. עם האישה היו שתי בנותיה הקטנות שגם בטניהן בלטו, אך נראו קשיחות יותר כבטנם של ילדים. מלבדן התארגנה בחדר עוד בחורה נוספת, אף היא מקומית למראה, וגילה לא עלה בהרבה על זה של אהרונה. אהרונה שאפה לקרבה את ריח העץ החם והרימה את פניה אל מאריוס, הוא ביקר פעמים רבות בסאונות והכיר היטב את התחושות ואת הנוהגים, ואילו לה הייתה זו הפעם הראשונה. "סווא נאו וי אנדרס?", שאלה, "יס", הוא ענה ברוגע ומאחורי שפתיו הכהות כמו הוסתר איזה שעשוע אנין. אהרונה החלה לפרוס בחשש את כפתורי מעילה, הסירה מראשה את כובע הצמר ואחריה את הצעיף, וכשרכנה כדי לחלוץ את מגפיה הציצה לרגע בגופו של מאריוס שהתפשט בסמוך; היא זכרה את מראה כתפיו הגדולות העירומות מיום שחייתם באגם בלוואן יחד עם יתר חבריה של כרמל, כשביקרה אצלה, ואל זיכרונה משם נארגה גם מתיחות השרירים שהמיט עליה כיבוש הדחף להניח על גופו את ידיה. סביבם במלתחות התנהלו האנשים ביעילות נעימה ובכל זאת, כשאהרונה הסירה את חולצתה היא חשה במבטן של שתי הילדות הקטנות שנח עליה ולרגע כמעט התכנסתה, כמתוך הרגל, אך עצרה בעד עצמה והתעלמה ממבטן במופגן, וכשהתירה את קרסי חזייתה חשה על עורה גם את מבטם של שני הגברים ושל בן-העשרה, שחלף כעת על איבריה כצל ענן יחידי החולף על פני שדה בשעת צהריים. מעולם לא התפשטה כך מול גברים זרים, והמבוכה שחשה עוררה בה רצון עז להציג בפניהם את גופה אף יותר, וכשפשטה את תחתוניה עשתה זאת כשהיא מתכופפת בגבה אליהם באופן שאפשר להם להביט בחרץ ישבנה לכל אורכו. מאריוס סיים להתפשט, תלה את בגדיו על אנקול והמתין. אהרונה ארגנה עירומה את בגדיה עוד רגע קצר והציצה פעם נוספת בחטף אל מפשעתו של מאריוס; מערוותו נגלה איבר-מינו הכבד, מכוסה ערלה. מעולם לפני כן לא ראתה במו עיניה פין לא-נימול ועלה בה רצון דוחק לגעת בלשונה בפיסת העור ההיא, ללקק. אך מאריוס החל להתקדם אל דלת הסאונה, שאדים לבנים חמקו תחתיה בדממה. אור ענברי עמום האיר את הקירות מחופי העץ ובחדר רבצו ארבעה ספסלים ארוכים. על אחד התיישבו אהרונה ומאריוס ובמושב שמולם ישבו שני הגברים ובן-העשרה, לשמאלם התמקמה האישה כבדת הגוף עם שתי בנותיה ולימינם הבחורה הנוספת. במרכז החדר נחה חבית מלאה שברי לבנים אפורות. האישה כבדת הגוף עודדה את בתה הבכורה לקום ולהתזו עליהן מים מתוך דלי שנמצא שם מן המוכן, והילדה, שנראתה מורגלת בכך, אספה מים בכף העץ, התיזה אותם על הדלי בפנים חתומים ופרץ אדים היתמר מן החבית; החום בחדר גבר ונאנק ומאריוס נשען אחורנית, מתיר לעיניו להיעצם. זיעה החלה להבהיק על גופו המכוסה פלומה זהובה ותעוקה מנחמת שרתה בכול. אהרונה החלה להזיע אף היא ועיניה שייטו על שטח החדר, עד שהצטלבו בעיניו של הגבר שאת קולו שמעה קודם לכן במלתחות; שערות בודדות צמחו על חזו השקוע ואהרונה השתדלה שלא להביט בפין שלו באופן בוטה. הם הסיטו את מבטיהם זה מעיניו של זה ופנו להביט באישה ושתי בנותיה,

שקמו ברגע ההוא ויצאו במערומיהן אל המקלחות. האם זירזה את שתי הילדות ותוך כדי כך חילקה להן הוראות אמהיות בשפת המקום, ולאחרונה נדמה היה שהבינה את דבריה ולו רק מן הנימה האמהית שבה נאמרו, ולרגע ריכך הדבר את שריריה הקפוצים והיא לא הבינה מדוע, והנה כשהדלת נסגרה מאחוריהן נעשה החדר שוב כבד כפי שהיה. הגבר שישב ממול ביקש שוב את מבטה, אך עיניה נמשכו שוב אל ערלתו של מאריוס, "סון וי ויל גו אָאוּט אָו וֵל", אמר לפתע מאריוס בעיניים עצומות, כאילו ידע בחוש שהביטה בו, "איי ויל גו טו ד'ה לייק פירסט, אנד ד'ן איי ויל קאם גט יו", "אוקיי", לחשה אחרונה וצפתה בו מריץ את עשר אצבעותיו אל תוך בלוריתו, קם ויוצא מן החדר. היא נותרה עירומה על הספסל הארוך ושקט שרר, "יו אר נוט פֶרום היר", לפתע תהה בקול רם הגבר שהביט בה קודם, אחר פישק לפניה את רגליו כמציץ לה את איבר-מינו. אחרונה חייכה אליו ברוך, "סו וְ אַר יו פֶרום?" התעניין בנימוס, ואחרונה, שבכל פעם שהייתה מחוץ לישראל השתדלה להימנע מחשיפת ארץ מוצאה מתוך החשש לעורר דיונים שחשה כי לא הייתה כשירה להם, בכל פעם שהייתה נשאלת מניין היא, הייתה משיבה 'תל אביב'. הפעם משום-מה השיבה 'איזראל' בר' מחוספסת ושטוחה, ורפרפה אגב כך באצבעותיה על מצחה, כעל סף עילפון, ואחר נתנה להן לחלוף על צווארה, על שדה הימני. האיש התעניין בחייה בתל אביב ובבחור שישבה לידו, ואחרונה סיפרה לו שהכירה אותו לפני חודש, בביקור שערכה אצל חברתה בלוזאן ושהוא הצטרף אליה לנסיעה הזו ברגע האחרון, "יור היר טו סי ד'ה לייטס", הניח האיש וקולו נתרך מעט באכזבה, "יס. וי הופ טו סי ד'ם", אמרה אחרונה ובאותו רגע קם בן-העשרה השתקן, התיז מים על הלבינים ותימרת אד התקרולה אל תקרת החדר. החום בחדר התלהט ואחרונה נשענה לאחור, עצמה את עיניה והסירה את רגלה האחת מן האחרת, פישקה אותן מעט מול שני הגברים ובן-העשרה; כעת מרתה אפפה את מחשבوتיה – – נסיעתה לפניה בשיירת האופניים אל האגם שמחוץ ללוזאן ותהייתה אם ידעה היכן היה כעת בן זוגה ועם מי, אך דלת החדר נפתחה והעירה אותה מאותם הרהורים מתפארים – מאריוס עמד בפתחו, רעננות נהרה מפניו. זה עתה נטבל בחור שבקרת, שבכל פעם היה רק אדם אחד יכול לטבול בו, וכעת היה תורה. מאריוס חיכה לה בחוץ ואחרונה התפלאה על יכולתו לעמוד רטוב ועירום בשלג מבלי לרעוד. מאחוריו נראה האגם הגדול המסמא בלובנו, "סו יו גו דאון אינטו ד'ה ווטר", הסביר לה מאריוס והצביע אל השביל המרובב שהוביל אל האגם, "באט דונט פוט יור הָד אין ד'ה ווטר, איט קאן סטופ יור הארט", וכשדיבר, מגון עיניו הצונן עלה איזה חום מזמין, כאילו מעיינות חמים פicht באישוניו; וככל שהביטה בהם נפרשו בתוכה התחמקותם אל גדת האגם הרחוקה ונשיקתו הפזיזה והקודרת. אחרונה פנתה הלאה ממנו וכשירדה במערומיה אל המזח הוא הוסיף והביט בה בצעידתה, וכשהגיעה אל שפת המים והושיטה אליהם את כף רגלה, בתחילה לא חשה בקור, רק את לפיתת המים את רגלה כאילו היו מלט טרי, ולאחר ששקעו גם שוקיה וברכיה, הורידה פנימה גם את ירכיה המסומרות וסובבה תוך כדי כך את ראשה אל מאריוס: הוא עוד עמד במעלה השביל וצפה בה. היא התכופפה וטבלה במים גם את צלעותיה ושדיה והתמסרה לתחושת הריחוף המשונה שנתן בה הקור הלא-מורגש, וכשהחלה להוריד לתוך המים גם את צווארה חלף רטט במצחו של מאריוס, "גט אָפּ", אמר לפתע במין צעקה משוברת, ואחרונה רק פקחה את

עיניה והביטה בו בעודה משקעת במים גם את פיה, כמנהגם של תנינים, "יו ניד טו גט אפ. נאו!" קרא אליה וכשראה כי שיקעה במים גם את אפה, עשה כמה צעדים מהירים אל המזח אך נעצר ושוב צעק: "דונט פוט יור דה אין לייק ד'אט", ורק כשראתה אהרונה כי עוררה בו מצוקה, הואילה לצאת מהמים.

פתיתים צמריים צנחו סביבה כשטיפסה בחזרה במדרגות, וככל שהתקדמה בחזרה לכיוון הסאונה ושייטו על עורה משבי קור היא נוכחה כי היא עירומה בשלג; צמרור חולני חלף בבשרה, אך אתו הלך ורווה בה הגירוי שנתנו בה מבטיהם של מאריוס ושל יתר הרוחצים שהמתינו לתורם לטבול בקרח, וברוח דחוקה ורועדת היא נעצרה מול מאריוס ואמרה לו שהיא פורשת אל המקלחות. החדר הואר בנורה אחת חלושה ואורה חרד בין הכתלים הרטובים; בתא הראשון התקלחה הבחורה שישבה קודם בסאונה ושערה מכוסה קצף. אהרונה חלפה על פניה והמשיכה אל תוך המסדרון, בתקווה שתוכל למצוא פרטיות באחד המקלחונים ולאונן. היא חמקה אל התא הלפני-אחרון, נעמדה בו כשפניה לקיר, נעמדה על קצות אצבעותיה וטמנה את אצבעה המורה בין שפתי ערוותה, וכבמעלית אטית החלה להוריד את מחשבותיה אל הדבר שהיה מצוי בקרקעית – – – מקדמת החדר נשמע קול סגירת ברז ורחש יציאתה של הבחורה, ואחריו צעדים אחרים. אהרונה הוסיפה להניע את אצבעה בשקדנות, ראשה רכון אל פינת המקלחון, וביקשה להתעלם מכך, אך אלו נשמעו קרובים יותר ויותר במסדרון ונדמה שנפסקו ממש מאחוריה; בחדר לא הופעל אף מקלח ורק אד המים נהם בתאים הכהים. אהרונה לא הסתובבה ובעודה לוחצת את אצבעה אל הנקודה שבין שפתייה עלו שוב בדמיונה פניו הזוחחים של מאריוס: האם הוא זה שעמד כעת מאחוריה, הרהרה והאיצה את תנועת אצבעה וגלגלה בראשה את שמו, ה'מא' הפותח לאט את הפה, הנסיקה הקטנה שב-ר'י, העתיקות הרומית שב-יוס'; מצחה נגע באריחי התא החמים ולרגע חלפה בה המחשבה שאולי עמדה שם דווקא האישה המבוגרת, או אחת מבנותיה, ולרגע דמינה את הילדה הבכורה ניצבת מאחוריה ומביטה בה עם כרסה הבולטת ועיניה הכהות, אך משום-מה גם המחשבה הזו גירתה אותה והיא הלכה וקרבה אל המאווה שבקרקעית, אולי היה זה האיש שפנה אליה, או הגבר השני, זה שלא דיבר, ואולי אף בן-העשרה, חשבה אהרונה וגבה נתקשה, אך כל העת נשאבו מחשבותיה אל פניו הזהובים של מאריוס וכבהבלח פנס ראתה שוב את התחמקותם אל המדשאה בפארק הנסתר שבלוזאן ואת עלי הגרניום שמולל והעביר על זרועה ועל ירכה, אך לצד דמותו הסתחררו כעת גם פני האחרים שישבו אתם קודם בסאונה ובאו אליה כולם מאחור בזה אחר זה, ובעודה מניעה בחזקה את אצבעה החל הכול להתקרב אליה מכל העברים ונעשה לוחץ ומצוץ, ולפתע נסוג האדם שעמד מאחוריה והסתלק – ובעודה עומדת ואצבעה הדאובה לוחצת את ערוותה האזינה אהרונה להתרחקות הצעדים ופורקנה חמק והתפוגג כחלום ברגע ההתעוררות.